

Minister Verdonk weigert te betalen. Wij niet!

Solidariteitsactie met de asielzoekers in Witmarsum

De Noodopvang in Witmarsum is uitgegroeid tot hét symbool van het verzet tegen het harde vluchtelingenbeleid van minister Rita Verdonk. Dankzij alle gemeenteraadsleden van Wûnseradiel (van links tot rechts) en veel vrijwilligers die zich met hart en ziel inzetten, hebben ruim honderd asielzoekers een dak boven hun hoofd. Het gaat om mensen die door de minister letterlijk in de kou zijn gezet. Sommigen zijn uitgeprocedeerd maar kunnen niet terug, de meeste mensen zitten nog in een procedure.

Wûnseradiel handelt in de geest van de meeste Friezen. In Fryslân was immers een grote meerderheid voor een generaal pardon, een vertrekcentrum in Dongeradeel werd weggestemd en overal in de provincie zetten mensen zich in voor vluchtelingen. De kritiek op Verdonk groeit. Maar de minister lijkt voorlopig doof voor kritiek.

Eind januari luidde de Noodopvang in Witmarsum de noodklok. Omdat Verdonk weigert mee te betalen aan de kosten zou de opvang binnenkort moeten sluiten. Ruim honderd vluchtelingen komen dan op straat te staan. Tenzij we mensen vinden die samen € 100.000 kunnen opbrengen. Twee jaar lang, dan is er hopelijk een nieuwe regering en ontstaat er ruimte voor een menselijker beleid.

Witmarsum luidt de noodklok

Medewerkers van Centrum Tûmba berekenden: € 100.000 per jaar? Dat zijn 333 mensen die 2 jaar lang maandelijks € 25 kunnen missen. Voor veel mensen is dat veel geld, voor anderen niet. Zijn er 333 Friezen te vinden die nu, juist nu, achter de Wûnseradielsters gaan staan?

Tûmba werd geprikkeld door een column van Klaas Jansma met als kop *Mond en beurs* in het *Friesch Dagblad*. 'O, o, wat waren we bezorgd om de illegalen', zo begint Jansma nogal cynisch. De teneur van z'n verhaal: We hebben fraaie woorden gesproken over solidariteit met asielzoekers, maar nu het er op aan komt om woorden in daden om te zetten, 'beginnen we de centen te tellen'. Jansma vindt dat diezelfde Friezen nu de beurs zouden moeten trekken, onder het motto: 'De minister weigert te betalen. Wij niet!'.*

Zijn ze te vinden, die 333 Friezen?

Centrum Tûmba belde met wethouder Karel Helder, het boegbeeld van de noodopvang in Wûnseradiel: 'Wat denk jij, zijn ze te vinden, die 333 Friezen?' Helder dacht van wel en Tûmba is er ook van overtuigd. En dus hebben we afgesproken daar 100% voor te gaan. Iets te enthousiast heeft Helder vervolgens aan de media verteld dat het probleem wordt opgelost. Wij zijn er ook van overtuigd dat het probleem wordt opgelost, *mar it moat noch wol even*. Wij hebben uw steun daarbij heel hard nodig.

Uw steun is heel hard nodig...

U weet waarom het gaat en anders vragen wij u bijgaand dagboek uit *NRC Handelsblad* te lezen. In Witmarsum wonen asielzoekersgezinnen die hier al vijf of zes, soms wel tien jaar zijn. Vaak zijn de kinderen hier geboren. Het gaat om gezinnen die buiten hun schuld niet terug kunnen of om mensen die niet terug kunnen omdat hun toekomst absoluut onveilig is. Voor deze mensen doen we een beroep op u. Wij vragen u twee jaar lang maandelijks € 25 over te maken op bankrekening 29.94.52.263 van Stichting Vluchtelingenzorg Wûnseradiel. Wij beseffen dat dat voor sommige mensen veel geld is. Die mensen vragen we: Probeer medestanders te vinden in uw familie of kaart de kwestie aan in uw bedrijf, ondernemingsraad, kerk of moskee. Mobiliseer de solidariteit met de vluchtelingen in Witmarsum!

Deze actie van Centrum Tûmba en Flechtlingen Wolkom, wordt van harte ondersteund door de Vereniging Vluchtelingenwerk Fryslân, Respons, Platform Levensbeschouwing in Kleurrijk Fryslân en Vluchtelingenzorg Wûnseradiel.

Meer informatie over deze actie

Centrum Tûmba : Jan Kuitert, Johannes de Goede of Ate de Jong

Eewal 56, 8911 GT Leeuwarden, T (058) 215 77 71, E info@centrumtumba.nl

DAGBOEK

Hibo Doudjama (20) behoort met haar moeder, broertjes en zusje tot de 26.000 vluchtelingen die van minister Verdonk Nederland moeten verlaten. Maar Hibo woont al negen jaar in Nederland en wil in Witmarsum blijven, ook omdat in Somalië haar zusje besneden dreigt te worden. NRC Handelsblad publiceerde acht dagen uit haar dagboek.

Woensdag

We wonen in Witmarsum, in een klooster met acht families. Ik woon hier al langer dan de burgemeester. Eerst was het een asielzoekerscentrum, maar dat moest vorig jaar weg. Nu betaalt Jos ons. Jos Buis woont in het dorp en organiseert van alles voor ons. We hebben 106 euro en vijftig cent voor een week om met zijn zessen van te leven. Ik doe overdag niet zoveel. Zit thuis. Kijk tv, soms met vriendinnen en speel 's avonds met de kleintjes tafelpingpong of ga naar buiten, om te kijken naar het voetballen. Ik moest van school af, omdat mijn verzekering verlopen is. Eerst vond ik dat erg, ik deed de horeca-opleiding op het vmbo en miste twee vriendinnen uit mijn klas. Maar nu vind ik het niet zo erg meer: de school was ver, helemaal in Leeuwarden, dat kostte veel reisgeld en het is best lekker niet te denken. Om negen uur zet ik de tv aan en dan ga ik soaps kijken. *As the world turns*, *Days of our lives*, *Goede Tijden Slechte Tijden*, *The bold and the beautiful*, *Friends*, dan belspelletjes, TMF en MTV en 's middags *Oprah Winfrey* en nieuwe afleveringen van de soaps: die beginnen alweer om vier uur. Maar eind deze maand is het zomerstop, de soaps beginnen pas weer na de schoolvakantie. Als Nino, mijn vriendin, thuiskomt, eten we een zak chips leeg. Feest. Maar ik voel me niet zo blij. Ik denk aan Zevenaar, mijn moeder en broertjes vast ook, maar niemand praat erover. We weten niet wat ze met ons gaan doen, of ze ons hier laten of toch een slecht antwoord hebben.

Donderdag en vrijdag

Het is hemeldag vandaag, niemand hoeft naar school of naar zijn werk. Want op hemeldag gaan de mensen in het dorp naar de kerk. Ik denk ook dat er een Allah is, maar ik doe er

niks aan. Ik draag geen hoofddoek, heb vaak een lekker warme spijkerbroek aan, eet en drink alles, bid niet, rook niet, maar gewoon omdat ik dat vies vind. Mijn moeder draagt wel een hoofddoek, heeft een lange jurk aan, bidt ook, maar gaat niet naar de moskee – die is te ver weg. In Somalië gingen we wel naar de moskee. Ik kan me van die tijd niet veel meer herinneren.

Een keer was het niet leuk, Jos heeft gezegd dat ik daarover in Zevenaar moet vertellen. De buurvrouw paste op mij toen mijn moeder naar het ziekenhuis moest omdat er een baby aan kwam. Ik was toen zes en speelde met haar twee dochters die ongeveer net zo oud waren als ik. Er werd op de deur geklopt. Er stond een oude vrouw voor de deur. Die vrouw had doeken en een teiltje bij zich en een schaar en vroeg of we om de beurt op tafel wilden gaan zitten. Ik moest wijd gaan zitten, het deed pijn en toen kwam er een heleboel bloed. Verder weet ik niks meer. Ik weet nog wel dat mijn moeder toen ze 's middags terugkwam geschrokken was. Jos zegt dat we misschien toch in Nederland mogen blijven, omdat ze niet willen dat dit mijn kleine zusje van negen ook overkomt. Een advocaat in Emmen denkt dat we grote kans maken. Ik hoop het, want ik wil niet dat mijn zusje net zoveel pijn krijgt als ik had en af en toe nog heb.

Jos komt langs en vertelt dat we dinsdag om zes uur 's morgens weg moeten, omdat we om negen uur in Zevenaar worden verwacht. Jos zegt dat mijn twee kleine broertjes en mijn kleine zusje van negen niet mee hoeven naar Zevenaar. Alleen mijn moeder, ik en mijn oudste broer. Ze zullen ons daar interviewen. Jos zegt dat mijn broer zich rustig moet houden, niet boos moet worden zoals in Ter Apel.

Zaterdag

Lekker lang geslapen. En dat is bijzonder als mijn broers thuis zijn. We wonen hier in twee kamers. In de een staat een eettafel met zes bedden eromheen, daarin slapen we. De andere kamer is kleiner, die heeft een bank, een kastje en een tv. Die staat altijd aan. Vandaag kwam Miryam langs, zij kwam hier wonen, nadat ze waren gevlucht uit Turkije en moest verhuizen, net als veel andere vrienden. Miryam heeft net als wij geen vergunning (...) Als wij mogen blijven, hoop ik dat we niet in een grote stad terechtkomen. Mijn moeder zegt dat het daar gevaarlijk is, en eng, en we kennen er niemand. Ik was twee weken geleden in Rotterdam bij de krant. Ik zag hele mooie bruggen, wit en rood, maar ik wil daar alleen met vakantie heen: het was vuil, veel asfalt, vervallen huizen. Het liefst zou ik willen blijven wonen in Witmarsum. Lekker makkelijk, daar ken ik iedereen. 's Avonds komt Jos langs, hij heeft sjoelbakken bij zich. We gaan even niet over Zevenaar praten, zegt hij. Hij organiseert een wedstrijd en een disco.

Zondag

Vorige week stond er opeens een politieauto voor de deur. De agenten kwamen een Iraanse vrouw vertellen dat ze de volgende dag op het vliegtuig moest naar Griekenland. Daar had ze eerder gevraagd te mogen blijven, zei de politie. Maar de man vertelde dat ze nooit in Griekenland is geweest, de tolk heeft een fout gemaakt. Niks mee te maken, zei de agent, uw vrouw wordt morgen om zes uur op transport gezet in Heerenveen naar Athene. Zijn vrouw is nu weg, ondergedoken, zodat de politie haar niet op transport kan zetten. Dat gebeurt wel vaker, ik hoop dat wij dat niet hoeven.

Maandag

Ik kijk uren tv, ik wil niet denken. Mijn broertjes komen blij binnen. De school in Sneek heeft handtekeningen verzameld die ze naar de mevrouw in Den Haag hebben gestuurd om te vertellen dat ze ons niet terug mag sturen. Zou het helpen?

Dinsdag

We moeten naar Zevenaar. Mohammed, ik en mijn moeder stappen om tien over zes in de auto bij Jaap, een vriend van Jos. We staan om tien voor negen voor de poort in Zevenaar. Daar komen we in een wachtkamer met een lange tafel in het midden. Er komt een mevrouw binnen die vertelt dat ze ons één voor één komt halen voor het nader gehoor. Ze zegt ook dat Jaap met mijn moeder mee mag. We zijn erg blij. Ik ben de laatste die mag, het is dan kwart voor elf. Ze stelt alle vragen die ze me in Ter Apel stelden en die ze me ook negen jaar geleden vroegen: waar woonden jullie, waarom gingen jullie weg, waarom gingen jullie naar Nederland, hoe kwamen jullie hier, zijn jullie eerst nog ergens anders geweest, ik wist overal nog het antwoord op. Ze vroeg me hoe lang ik al niet meer naar school ben geweest en waarom we nog niet zijn teruggegaan. Ik zei: we hebben geen papieren en we willen niet dat Huda besneden wordt, en de scholen zijn in Nederland veel beter. Ze vroeg waarom ik besneden was en ik heb gezegd dat dat gebeurd is tegen mijn moeders wil. Dat dat zo gaat in Somalië: ook al is je moeder tegen, dan gebeurt het nog, omdat het moet van je familie. En toen vroeg ze nog of we familie hadden in Somalië. Nee, heb ik gezegd, die is er niet meer. Mijn vader is kwijtgeraakt en nadat we in Nederland kwamen, hebben we nooit meer iemand in Somalië gesproken. Toen bedankte de mevrouw me en zei dat we konden gaan. Het antwoord komt over zes maanden. We konden gaan! Ik ben opgelucht. Ik kon alles zeggen zoals ik het wilde zeggen.

Woensdag

Ik word rillerig wakker, moet hoesten en heb hoofdpijn: vandaag blijf ik binnen. Dat komt goed uit, want ik moet een dag tv inhalen. Anela en Nino komen binnenlopen. Ze hebben maandag weer vakantie, dus zullen we weer naar de film? Ja, ik ga mee. Ik zeg tegen Nino: 'Let op, over twee maanden is het feest, dan vier ik hier mijn tiende verjaardag.' 'Ik hoop dat ik er nog ben', zegt ze. We beginnen te lachen. 'Ik hoop het ook', zeg ik.

